

Írta: Steven E. Snow elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

Remény

Az engesztelésbe vetett reményünk örökkévaló látásmóddal ruház fel bennünket.

Családunk Dél-Utah sivatagos fennsíkjain nőtt fel. Az eső ott ritkán esik, így aztán sokat reménykedünk, hogy lesz elegendő csapadék a közelgő nyár forróságában. Akkor, ahogy most is, esőben reménykedtünk, esőért imádkoztunk, végső elkeseredésünkben pedig még böjtöltünk is érte.

Egy helyi történet szerint élt ott egy nagyapa, aki öt éves unokáját elvitte sétálni a városban. Végül egy kis élelmiszerboltnál kötöttek ki a főutcán, ahol megálltak egy hideg üdítőre. Egy másik államból érkező autós megállt mellettük, és odament az idős férfihoz. Az idegen az égen lévő egyik kis felhőre mutatva megkérdezte: „Ön szerint esni fog?”

„Nagyon remélem! – válaszolta az öreg. – Ha az én kedvemért nem is, de a fiú kedvéért biztos. Én már láttam esőt.”

A remény egy olyan érzelem, mely mindennap gazdagítja életünket. Definíciója szerint ez „annak az érzése, hogy... a történések a legjobban fognak alakulni.” Amikor reményt gyakorlunk, „vággyal és elegendő magabiztossággal tekintünk előre” (dictionary.reference.com/browse/hope). Így tehát a remény bizonyos mértékben nyugtató hatással van az életünkre, miközben

magabiztossággal nézünk a jövőbe.

Néha olyan dolgokat remélünk, melyek felett semmilyen vagy csupán nagyon kis befolyásunk van. Reménykedünk a jó időben. Reménykedünk egy korai tavaszban. Reméljük, hogy kedvenc sportcsapatunk megnyeri a labdarúgó-világbajnokságot vagy a Szuperkupát.

Az ilyen remények teszik érdekessé az életünket, és gyakran szokatlan, sőt babonás viselkedéshez is vezethetnek. Apósom például nagy sportrajongó, és meg van győződve arról, hogy ha *nem* nézi a tévében, ahogy a kedvenc kosárcsapata játszik, akkor a csapat sokkal valószínűbb, hogy nyerni fog. Tizenkét éves koromban kitarítottam amellet, hogy ugyanazt a mosatlan pár zoknit viseljem minden ifi baseball meccsen, remélve, hogy így majd nyerni fogunk. Édesanyám kikötötte, hogy csak a hátsó teraszon tarthatom a zoknikat.

Máskor a reményeink olyan álmokhoz vezetnek, melyek inspirálhatnak és cselekvésre ösztönözhetnek bennünket. Ha megvan a reményünk, hogy jobbak leszünk az iskolában, akkor ezt a reményt szorgalmas tanulással és áldozatokkal lehet valóra váltani. Ha azt reméljük, hogy nyertes csapatban játszunk majd, akkor ez a remény állhatatos edzéshez,

kitartáshoz, csapatmunkához, végül pedig sikerhez vezethet.

Roger Bannister orvostanhallgató volt Angliában, és volt egy nagyra törő álma. Arra vágyott, hogy ő legyen az első ember, aki az egy mérföldet (1.6 km) kevesebb, mint négy perc alatt futja le. A huszadik század első felének nagy részében az atlétika rajongói izgalommal várták a napot, amikor valaki a négyperces álomidő rekordját megdönti. Az évek alatt számos kiváló futó közelítette meg ezt a célt, a négyperces határt azonban nem sikerült visszaszorítani. Bannister szorgalmas edzésnek szentelte magát, azzal a reménnyel, hogy célja elérésével majd új világcsúcsot állít fel. A sportolók körében sokan kétkedtek már abban, hogy meg lehet dönteni ezt a négyperces határt. Állítólagos szakértők még olyan feltételezésekbe is bocsátkoztak, hogy az emberi test egyszerűen nem képes ilyen sebességgel futni ilyen hosszú távon. Egy felhős napon, 1954. május 6-án Roger Bannister nagy reménye beteljesült. A célvonalat 3 perc 59,4 másodperccel lépte át, és új világrekordot állított fel. Az a reménye, hogy átlépje a négyperces határt, álomvá vált, melyet pedig kemény edzéssel, munkával és elkötelezettséggel sikerült megvalósítania.

A remény álmokat ébreszt, melyek pedig arra ösztönöznek, hogy megvalósítsuk azokat. A remény önmagában azonban nem vezet sikerhez. Számos dicséretes remény maradt beteljesületlen, mert zátonyra futott a jó szándék és a lustaság szikláin.

Szülőkként a legőszintébb reményeink a gyermekinkre összpontosulnak. Reméljük, hogy felnövekedve felelősségteljes és igazlelkű életet élnek majd. Az ilyen remények könnyen tovaszállhatnak, ha nem vagyunk jó példák. A remény önmagában nem eredményezi azt, hogy a gyermekeink

igazlelkűségben fognak felnevelkedni. Időt kell töltenünk velük családi esteken és tartalmas családi tevékenységeken. Meg kell tanítanunk őket imádkozni. Olvasnunk kell velük a szentírásokat, és meg kell tanítanunk nekik a fontos evangéliumi tantételeket. Csak ekkor lehetséges legáhítotabb reményeink beteljesedése.

Soha ne engedjük, hogy a reményt felváltsa a csüggedés. Pál apostol azt írta, hogy „reménység alatt kell szántan[unk]” (1 Korinthusbeliek 9:10). A remény gyakorlása gazdagítja életünket, és segít, hogy örömmel nézzünk szembe a jövővel. Akár a földjeinket szántjuk, hogy bevetessük, akár az életünket műveljük, utolsó napi szentekként kötelességünk remélni.

Jézus Krisztus evangéliumában a remény az Ő követőinek azon vágya, hogy örök megváltást nyerjenek a Szabadító engesztelése által.

Ez az a remény, amellyel igazából rendelkezünk kell. Ez különböztet meg bennünket a világtól. Péter, Krisztus korai követőit így biztatta: „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről” (1 Péter 3:15).

Az engesztelésbe vetett reményünk örökkévaló látásmóddal ruház fel bennünket. Az ilyen látásmód lehetővé teszi számunkra, hogy a jelen világon túlra tekintve meglássuk az örökkévalóság ígéreteit. Nem kell a társadalom szeszélyesen változó elvárásainak szűk

csapdjába esnünk. Családunkkal és szeretteinkkel egymáshoz peccsételve szabadon tekinthetünk előre a celesztialis dicsőségre.

Az evangéliumban a remény szinte mindig rokon a hittel és a jószívűséggel: Dieter F. Uchtdorf elnök ezt tanította: „A hit és a jószívűség mellett a remény egy háromlábú sámli egyik lába. E három stabilizálja az életünket, függetlenül attól, hogy épp milyen egyenetlen felületen állunk” (A remény végtelen hatalma. *Liahóna*, 2008. nov. 21.).

A Mormon könyve utolsó fejezetében Moróni ezt írta:

„Kell tehát, hogy legyen hit; és ha hitnek, akkor reménynek is kell lennie; és ha reménységnek, akkor jószívűségnek is kell lennie.

És ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában, és akkor sem lehet titeket megszabadítani Isten királyságában, ha nincs hitetek; és akkor sem, ha nincs reményetek” (Moróni 10:20–21).

Russell M. Nelson elder azt tanította, hogy „a hit Jézus Krisztusban gyökeredzik. A remény központja pedig az engesztelés. A jószívűség »Krisztus tiszta szeretetében« nyilvánul meg. E tulajdonságok olyan egymásba fonódó szálak egy kötélben, melyeket nem mindig lehet pontosan megkülönböztetni. Együtt kötnek bennünket össze a celesztialis királysággal” (“A

More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

Amikor Nefi a feljegyzései végén Jézus Krisztusról jövendölt, ezt írta: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével” (2 Nefi 31:20).

A Nefi által említett „tökéletesen ragyogó reménység” az engesztelésbe, a Szabadítónk áldozata által lehetséges örök megváltásba vetett reménység. Ez a remény vezetett sok férfit és nőt korszakokon át nagyszerű dolgok megtételére. Az ősi apostolok bejárták a földet és bizonyoságot tettek Róla, majd végül életüket adták az Ő szolgálatában.

Ebben az adományozási korszakban az egyház számos korai tagja elhagyta otthonát, majd hittel és reménnyel a szívében indultak el nyugatra, a nagy síkságokon át a Sóstó-völgybe.

1851-ben Mary Murray Murdoch özvegyként, 67 éves korában csatlakozott az egyházhoz Skóciában. Alig 40 kilós, 140 centis apró asszony volt. Nyolc gyermeknek adott életet, akik közül hatan érték meg a felnőttkort. Termete miatt gyermekei és unokái szeretetteljesen csak „Picuri nagyinak” hívták.

Fia, John Murdoch a feleségével csatlakozott az egyházhoz, majd két kisgyermekükkel 1852-ben elindultak Utah államba. Családjá saját nehézségei ellenére John négy évvel később elegendő pénzt tudott édesanyjának küldeni, hogy csatlakozhasson hozzájuk Salt Lake Cityben. Mary apró természeténél sokkal nagyobb reménnyel telve, 73 évesen vágott neki a fáradságos, nyugatra vezető útnak Utahba.

Az Atlanti-óceán sikeres átszelése után végül csatlakozott a balsorsú Martin kézükocsis társasághoz. A

kézikocsis pionírok július 28-án kezdték meg a nyugatra tartó utazásukat. E társaság szenvedéseit mind jól ismerjük. Az 576 tagú csoport közel egynegyede meghalt, még mielőtt elérték volna Utah államot. Sokkal többen is odavesztek volna, ha Brigham Young elnök nem tett volna erőfeszítéseket, szekereket és szükséges felszerelést küldve, hogy megkeressék a bajba jutott és a hóban elakadt szenteket.

Mary Murdoch 1856. október 2-án hunyt el a nebraskai Chimney Rock közelében. Az utazás nehézségei és a kimerültség erőt vett rajta. Törékeny teste egyszerűen megadta magát a szentek által elszenvedett fizikai nehézségek során. Gondolatai utolsó óráiban is a Utahban lévő családja körül forogtak. A hithű pionír asszony utolsó szavai ezek voltak: „Mondjátok meg Johnnak, hogy arcomat Sion felé fordítva haltam meg.” (Lásd Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdoch annak a sok korai pionírnak a reményét és hitét testesítette meg, akik megtették ezt a nyugatra tartó bátor utazást. Napjaink lelki utazásai sem kívánnak a korai pionírokénál kevesebb reményt vagy hitet tőlünk. Lehet, hogy más kihívásaink vannak, küszködéseink azonban ugyanolyan hatalmasak.

Imádkozom azért, hogy reményeink igazlelkű álmok beteljesítéséhez vezessenek bennünket. Különösen imádkozom azért, hogy az engesztelésbe vetett reményünk megerősítse hitünket és jószívűségünket, és örökkévaló látásmóddal ruházzon fel bennünket a jövőre nézve. Mindannyiunknak legyen meg a tökéletesen ragyogó reménye, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Larry M. Gibson

első tanácsos a Fiatal Férfiak Általános Elnökségében

Az ároni papság szent kulcsai

Az Úr minden ároni papságviselőtől elvárja, hogy a saját családjukkal kezdve, mindenkit hívjanak Krisztushoz.

Az egyik fiam tizenkét évesen úgy döntött, hogy nyulakat fog tenyészteni. Megépítettük a ketrecek, majd az egyik szomszéd-tól beszereztünk egy nagy hím és két nőstény nyulat. Fogalmam sem volt, hogy mibe vágunk bele. A pajtánkban rövid idő múlva csak úgy hemzsegetek a nyuszik. Most, hogy a fiam már felnőtt, be kell vallanom, elámultam azon, hogyan szabályozta a szaporulatot: egy szomszéd kutya időnként átjött, és megritkította az állományt.

Szívem azonban csordultig volt, mikor láttam, a fiam és a fiverei hogyan vigyáznak a nyulakra, és gondoskodnak róluk. Most pedig férjakként és apákként érdemes papságviselő, akik saját családjairól gondoskodnak, szeretik és erősítik őket.

Gyengéd érzések támadnak bennem, miközben figyellek benneteket, fiatal ároni papságviselőket, ahogy vigyáztok, támogatjátok és erősítitek a körülöttetek lévőket, beleértve a saját családjaitokat, a kvórumotok tagjait, és sok más embert is. Mennyire szeretlek benneteket!

Nemrégiben tanúja voltam annak, amikor egy 13 éves fiatal férfit elválasztottak a diakónusok kvórumának

elnökévé. Az elválasztás után a püspök kezét rázott vele, majd „elnöknek” szólítva őt, elmagyarázta a kvórum tagjainak, hogy „azért szólította őt elnöknek, hogy kihangsúlyozza elhívása szent mivoltát. A diakónusok elnöke egyike annak a csupán négy embernek, akik az egyházközségben az elnöklés kulcsával rendelkeznek. E kulcsok használatával és a tanácsosai-val együtt fogja vezetni a kvórumot az Úr irányítása alatt.” A püspök jól tudta, milyen hatalmat rejtethet egy elnökség, melyet olyan elnök vezet, aki rendelkezik a szent kulcsokkal, és használja is azokat. (Lásd T&Sz 124:142–43.)

Amikor később megkérdeztem ettől a fiatal férfitől, készen áll-e arra, hogy e nagyszerű kvórum felett elnököljön, ezt mondta: „Aggódok. Nem tudom, hogy egy diakónusok kvóruma elnökének mi is pontosan a feladata. Elmondaná nekem?”

Elmondtam neki, hogy van egy csodálatos püspöksége és tanácsadói, akik segítenek majd neki sikeres és hatékony papsági vezetővé válni. Tudtam, hogy tisztelni fogják majd az elnöklés általa birtokolt kulcsait.

Ezután a következő kérdést tettem fel: „Szerinted az Úr elhívna téged egy